

Va de fantasmes

Creieu en fantasmes? En poders sobrenaturals?
No?

Ni una mica?

Aleshores ho tenim cru. Llàstima, perquè sospito que tot el que us pugui explicar no servirà de res i em considerareu un ximple tocacampanes.

Que no va de broma, no, que el que em passa és molt seriós, que jo n'hauria de tenir prou de preparar-me per a l'adolescència que tinc a un pas, que segons diuen és una etapa de la vida molt dura. I en lloc d'això, una colla de fantasmes, una, sobretot, s'ha entossudit a complicar-me la vida.

És una situació que passa de taca d'oli, perquè bé està que un fantasma se t'aparegui, de fet és el que s'espera d'ell. Acceptable, també, que et demani ajut, que vulgui que facis d'intermediari d'un altre ésser viu perquè així ell pugui descansar en

pau... Tot això és correcte, però que s'entossudeixi a anar-te darrere, a voler lligar amb tu, això ja són figures d'un altre paner.

Que sí, que sí, que no són imaginacions, que «ella», l'espectre embolcaire, em «tira la canya».

Que s'entretengui d'una altra manera, no? Això és el que jo dic, que es busqui la vida, l'ànima, o el que li doni la gana!

D'altra banda, no és que no m'agradi, no, perquè la veritat és que està boníssima, però... com lligues amb una fantasma, eh?

El seu cas, primer em va fer pena, però el tema ha arribat a un punt que...

Què?

Que per què us explico tot això a vosaltres?

Que què us importa?

Que me'n vagi a un programa de la tele d'aquests on la gent confessa misèries?

Ai, que ja veig que no em preneu seriosament...

Si us plau, doneu-me l'oportunitat d'explicar-me. De segur que, quan estigueu al cas de tot, entendreu l'estat de desesperació en què em trobo.

Abans, però, començaré per contestar-vos les preguntes que m'heu fet.

Primera, per què us ho vull comentar a vosaltres... La resposta és molt simple: perquè us tinc a mà.

A la meva família?

És complicat, perquè mig ho saben... és difícil d'explicar...

Als meus amics?

No m'hi atreveixo... ja em tenen per un xicot raret i...

No em feu tantes preguntes i deixeu estar els motius pels quals us he escollit, en teniu prou de saber que vosaltres ja m'aneu bé.

A més, i això contestaria una de les preguntes que m'heu fet abans: sí que us importa, perquè us podria passar a qualsevol de vosaltres i aleshores agrairíeu estar-ne informats.

Ah, i no puc anar a cap programa de la tele, perquè em veuria tothom i això no crec que els agradés a «ells», als fantasmes de veritat.

No, no estic tocat de l'ala, només molt trasbalsat.

Abans de continuar, us he d'avançar que jo no hi crec, en fantasmes, que potser amb tot el que us he començat explicant pensareu que sí, que ho doneu per descomptat. Doncs, no.

Que me'n vagi a pastar fang?

Que no, que no us prenc el pèl, deixeu-me continuar...

La veritat és que si sóc del tot sincer, i m'he proposat ser-ho, he de reconèixer que fins fa només unes quantes setmanes no hi creia, era dels que pensava que eren bestieses, contes per entretenir els nens petits o atemorir els cagats de mena. M'he adonat, però, que més aviat NO hi volia creure. I «ells» sí que ho volen, que hi cregui. S'hi han entossudit.

Que qui?

«Ells», els fantasmes, és clar.

Què?

Que tenia raó en allò de ser un tocacampanes?

Que hauria d'anar al psicòleg?

Entenc que pugueu pensar això de mi, però la vostra opinió només és fruit de la ignorància.

Que no, que no us insulto, el que vull dir és que us malfieu de mi perquè no sabeu res.

Mireu, farem una cosa: vosaltres preneu paciència i m'escolteu una estona i després ja decidireu.

Fa?

Gràcies.

I a partir d'ara, val més que comenci pel principi...